

Edward Hendriks

BLOEDGELD

De Fontein

TenPages.com *

* where books are born

© 2012 Edward Hendriks

© 2012 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslag: Bureau Beck

Omslagfoto: iStock

Auteursfoto: Eric Scholten

Vormgeving binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

ISBN 978 90 261 3268 1

ISBN e-book 978 90 261 3269 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

*Het zuiden van Italië, even landinwaarts
ten noorden van de Amalfikust*

Het water spetterde nauwelijks op toen ze met een sierlijke duik onder het oppervlak verdween. Onder water zwom ze snel en gracieus naar de andere kant van het zwembad. Daar kwam ze weer boven en gooide haar lange, blonde haren in haar nek. Ze wreef het water uit haar gezicht. Het zwembad was zo ongeveer het enige waarvan ze hier genoot. Ze was ook de enige die er gebruik van maakte. Wessel had een hekel aan water en Giorgio, de Italiaan die sinds enkele maanden in het bijgebouw woonde, had ze ook nog nooit een duik zien maken. Ze had er wel over gefantaseerd, want dat hij een gebruind en gespierd lichaam had, was haar niet ontgaan. Hij was niet zo groot, misschien zelfs iets kleiner dan zijzelf, maar dat compenseerde hij ruimschoots met een geprononceerde kaak, een knap en gebronsd gezicht en een paar mysterieuze ogen. In weinig leek hij op Wessel. Eerder was hij het type vrouwenverslinder, de ‘foute’ man. Een tikkeltje zelfingenomen, maar ongetwijfeld daadkrachtig en iemand die wist hoe hij vrouwen moest behandelen.

Giorgio was vrij plotseling opgedoken nadat de vorige huurders het appartement hadden verlaten. Ze dachten het aan een keurig gezin te hebben verhuurd, maar gezinsactiviteiten hadden ze er nooit waargenomen. Wel was er regelmatig een vrachtwagentje of zo’n driewielige

Ape bij het appartement opgedoken. Dozen werden er ingeladen en dozen werden er uitgeladen. Een paar maanden later vertrokken ze, een puinhoop in het bijgebouw achterlatend. Huur hadden ze in al die tijd natuurlijk niet betaald, maar ze meenden wel het recht te hebben om bij vertrek de wc-pot mee te nemen. Ze was ervan overtuigd dat het maffiosi geweest waren. Eigenlijk wilde ze helemaal geen huurders meer, maar toen Giorgio had aangedrongen, waren ze toch maar akkoord gegaan. Het geld konden ze natuurlijk goed gebruiken, vooral omdat het nog niet echt vlekkeloos liep met Wessels freelancepraktijk.

Ze hees zich op de kant, ging zitten en bewoog haar benen door het water. Ze staarde naar de blauwe schittering aan het oppervlak. Ze leunde achterover en liet haar lichaam opdrogen aan de rand van het bad. Dat zou niet lang duren. De vorige zomer, toen ze hier pas woonden, was het warm geweest, maar nu was het nog veel warmer. Een warme zomer was goed voor de olijfoogst, had Giorgio haar verzekerd. Volgens hem kon hun olijfboomgaard duizenden euro's per jaar opleveren, als je de zaken goed aanpakte. Hij bood aan daarbij te helpen, zoals hij naar eigen zeggen ook bij veel andere wijngaarden en olijfboomgaarden in de omgeving deed.

Wat extra geld zou erg welkom zijn, want zoals het nu ging, beviel het haar maar niks. Ze hadden de situatie inderdaad onderschat. Ze kon nog woedend op zichzelf worden als ze eraan dacht hoe ze zich had laten meeslepen door de wilde plannen van Wessel. Hij was het geweest die per se in Italië wilde wonen. Maar voor hem was het ook het gemakkelijkst geweest. Hij was niet degene die z'n baan had hoeven opzeggen. Hij had niet met tranen in z'n ogen afscheid hoeven te nemen van al die kinderen uit de klas met al even waterige oogjes.

Het had een simpel en haalbaar voorstel geleken. Een oude boerderij, bestaande uit twee gebouwen, met de geruststellende naam 'Case al Sole'. Een honderden jaren oude olijfboomgaard in goede conditie en een groot stuk grond eromheen, niet ver van de helderblauwe Tyrreense Zee. Met de opbrengst van hun Nederlandse huis hadden ze de boerderij en de grond kunnen kopen. Het idee was geweest dat ze dan nog genoeg zouden overhouden om de noodzakelijke verbouwin-

gen te doen en het een paar maanden uit te kunnen zingen. De appartementen konden ze – nadat ze waren opgeknapt, uiteraard – verhuren aan Nederlanders of aan Italianen om zo gezamenlijk de kosten te dragen. Wessel zou zijn baan als freelance tekstschrijver vanuit Italië proberen voort te zetten. Voorkomen dat sommige klanten afhaakten konden ze natuurlijk niet, maar er zouden er genoeg overblijven die geen probleem hadden met het contact via telefoon en e-mail. Zelf wilde ze proberen of ze Engelse les aan Italiaanse kinderen of volwassenen kon geven.

Wessel had jaren geleden al de basis voor een toekomstig verblijf in Italië gelegd door een intensieve cursus Italiaans in Siena te volgen en hij had zijn taalvaardigheid daarna in Nederland en tijdens hun twejaarlijkse vakanties bijgehouden. Nee, niemand had vooraf kunnen zeggen dat ze zich niet goed hadden voorbereid. Natuurlijk hadden ook zij gelachen om al die domme Hollanders op de tv die zonder geld, zonder plannen en zonder de taal te spreken vertrokken naar het buitenland. Ze herinnerde zich goed hoe ze over de bank had gerold van het lachen bij het zoveelste stel dat geëmigreerd was terwijl het huis nog niet was verkocht en verbaasd was dat de opbrengsten van hun caviafokkerij in Slowakije zo tegenvielen.

Sukkels waren het. Niet te vergelijken met ontwikkelde, hoogopgeleide mensen zoals zijzelf.

Toch waren ook zij in de problemen gekomen nadat die maffiosi het appartement hadden verlaten en met de noorderzon waren vertrokken. Maar wat hadden ze eraan kunnen doen? Het was al snel duidelijk dat je hier mensen moest kennen, wilde iemand wat voor je kunnen betekenen. Ze had graag haar bijdrage willen leveren, maar op een enkele privéles na was het haar niet gelukt om echt voet aan de grond te krijgen als lerares Engels. Stel dat ze er niet snel in zouden slagen om hun banksaldo aan te vullen? Diep in haar hart verlangde ze er stiekem naar terug om weer in dat burgerlijke rijtjeshuis in die grauwe buitenwijk van de stad te gaan wonen. Daar was het leven tenminste overzichtelijk en kon ze haar eigen geld verdienen zonder van anderen afhankelijk te hoeven zijn.

Ineens kreeg ze het heet. De zon had snel aan hoogte gewonnen en scheen nu boven op haar hoofd. Ze nam een duik vanaf haar plek aan de rand van het zwembad en zwom in een rustig tempo terug naar de overkant. Bij het trappetje klom ze uit het water en sloeg haar witte badjas om.

* * *

Giorgio Annunziata werd wakker met het sms'je van de Napolitaan van de vorige avond in zijn hoofd. Hij rekte zich eens goed uit. Voordat hij bij de *capo* zou moeten opdraven – op de gebruikelijke plaats, had deze aan het berichtje toegevoegd – zou hij eerst nog een kop koffie met Wessel gaan drinken. Hij zuchtte diep. Hij had de afgelopen nacht gewerkt en was er nog niet aan toe om al op te staan. Maar de plicht riep en bovendien verraadden zijn natte rug en plakkerige haren dat het inmiddels veel te warm was om nog in het tweepersoonsbed in zijn kleine slaapkamer te blijven liggen. Airconditioning was het enige wat hij echt miste in het appartement dat hij huurde van die Hollanders. Hij zou Wessel daar binnenkort eens op aanspreken, als het nog lang zo belachelijk heet bleef.

Geeuwend kromde hij zijn rug en hij ging op de rand van het massieve bed zitten. Hij was naakt, want hij hield er niet van om kleding te dragen terwijl hij sliep en zeker niet als het zo warm was als nu. Hij wreef de slaap uit zijn ogen, stond op van het bed en schuifelde in de richting van het smalle raam. Het zonlicht prikte in zijn ogen toen hij het gordijn opzieschoof. De zon stond al ruimschoots boven de heuvels in het oosten. Hij schoof het raam wat verder naar boven en stak zijn hoofd naar buiten. De hitte hing als een dikke laag melkschuim op een verse cappuccino in de lucht. Hij snoof de rijke mengeling van geuren uit de boomgaard op, die hem altijd direct aan zijn jeugd herinnerden.

Tevreden keek hij uit over de boomgaard. De olijfbomen, meer dan vijfhonderd exemplaren in totaal, stonden er prachtig bij. Als het zo heet bleef, zou er over enkele maanden een goede oogst volgen, waar

gli olandesi zijn hulp goed bij zouden kunnen gebruiken. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. *Operazione Tentacolo* had zo haar voordelen.

Op de badkamer bekeek hij zichzelf in de verweerde spiegel. Hij haalde een hand door zijn halflange, zwarte haren. Hoewel hij nog maar korte tijd van zijn veertigste verjaardag was verwijderd, vertoonden ze nog steeds geen tekenen van vergrijzing en daar was hij best trots op. Zowel zijn vader als zijn opa hadden tot op latere leeftijd nog een donkere en volle bos haar gehad en het zag ernaar uit dat hij hen hierin zou volgen. Met zijn rechterhand wreef hij over zijn kin en hij bekeek zijn wangen van beide kanten. Door zijn diepgebronsde huid – het resultaat van een jeugd lang hard werken in de olijfboomgaard – prikte het begin van een baard. Behoedzaam pakte hij het leren mapje met scheerspullen uit het antieke kastje naast de wasbak. Alsof hij een uiterst kostbare vaas uit de Ming-dynastie schoonborstelde, drapeerde hij het scheerschuim op zijn gezicht. Vervolgens pakte hij het oude scheermes en schoor zich met lange halen.

Het mes, dat zijn vader altijd had gekoesterd als een kostbaar familie-erfstuk, was nu in zijn bezit. De naam GIOVANNI stond in het houten heft gekerfd. Met groot respect dacht hij aan zijn opa terug. Hij had zich ervoor uit de naad moeten werken in de speciaalzaak in fijne vleeswaren die zijn ouders hadden geopend, lang geleden in het ruige en stoffige Palermo. Met zijn latere vrouw – toen zwanger van zijn vader – had hij in de nadagen van de Tweede Wereldoorlog de boot genomen naar het vasteland. In de Spaanse wijk van Napels hadden ze een onderkomen gevonden, zoals vele anderen die het onder de oorlog zuchtende Sicilië waren ontvlucht. Het was er klein, donker en vochtig geweest. Niets meer dan een kelder eigenlijk, waar alle kinderen van Giovanni en Rosaria Annunziata geboren zouden worden. Zeven in totaal. Hoewel ook Napels niet was ontkomen aan felle bombardementen door de geallieerden, was het leven er draaglijker geweest dan in het grotendeels in puin liggende Palermo. Zelfs in die barre tijd gonsde de stad van het leven, en de mogelijkheden om er aan werk te komen waren veel groter dan op het straatarme Sicilië.

Giovanni Annunziata was zo trots als een pauw geweest toen hij begin jaren vijftig het schitterende uniform aan mocht trekken. Een indrukwekkende pet met een zilveren embleem van een vlammeende granaat, glimmende epauletten op de schouders van het onberispelijke jasje en een strenge, rode streep aan weerszijden van de pijpen op de donkerblauwe pantalon. Eindelijk was hij iemand! Hij was een *carabiniere*. Hij had er niet veel mee verdiend en het was in die jaren vlak na de oorlog met talrijke en grote verleidingen soms moeilijk geweest om zijn integriteit als politiemann te bewaren. Veel van zijn vrienden hadden eraan toegegeven en waren aan de andere kant van die dunne scheidslijn tussen 'goed' en 'slecht' beland. Maar Giovanni had zijn uniform gedragen met het eergevoel dat zijn superieuren van hem mochten verwachten. Zijn zoon was in zijn voetsporen getreden en het had niet meer dan logisch geleken dat ook zijn kleinzoon hetzelfde vak zou kiezen.

'*Bastardo! Figlio di puttana!*' Giorgio gooide het scheermes van z'n opa in de wasbak. Dikke druppels bloed vermengden zich snel met de lopende kraan. Bezorgd bekeek hij zijn hoofd schuin in de spiegel. Er zat een flinke snee in zijn rechterwang. Dat was hem in geen jaren meer gebeurd! Nijdig gooide hij wat water in zijn gezicht om het overtollige schuim weg te spoelen. Bij een nieuwe blik in de spiegel zag hij een straaltje bloed van zijn wang naar zijn hals rollen. Hij pakte de handdoek van het haakje en drukte hem tegen de wond. Met één hand kleedde hij zich aan. Een olijfgroene boxer, een donkerblauwe spijkerbroek en een zwarte blouse van Replay. Het lukte hem niet om de knoopjes dicht te krijgen. Hij stak zijn voeten in Armani-teenslippers en liep terug naar de spiegel. Langzaam haalde hij de handdoek weg, maar de wond bloedde nog steeds. Hij klemde de handdoek tussen zijn wang en zijn schouder en pakte voorzichtig het mes uit de wasbak. Het was al bijna honderd jaar oud, maar niet minder scherp dan een mes dat je nieuw in de winkel kocht. Integendeel. Met dank aan Gaetano, de oude schaapherder uit de heuvels, die het twee keer per jaar voor hem sleep. Hij zou het aan niemand anders toevertrouwen.

'*Ciao, bello,*' glimlachte de jonge vrouw achter de toonbank van de koffiebar. Ze hield haar hoofd een beetje schuin en keek hem ondeugend aan. Wessel glimlachte schaapachtig terug. Hij wist zo gauw niet wat hij moest zeggen in het Italiaans. Maar in het Nederlands was het hem op dat moment waarschijnlijk ook niet gelukt. Het was al lang geleden dat iemand openlijk met hem flirtte. Niet omdat hij er niet goed uit zou zien, trouwens. Hij wist van zichzelf dat hij best aantrekkelijk was, al was hij er niet meer zo obsessief mee bezig als vroeger. Hij zag er nu misschien iets onverzorgder uit. Een kapperszaak had hij in geen maanden van de binnenkant gezien en ook zijn dagelijkse scheerbeurt sloeg hij meer dan eens over. Maar het mooie was: het paste allemaal prima bij z'n nieuwe imago van de zelfverzekerde, nonchalante en een tikje artistieke zelfstandige. Hij zorgde er wel voor dat hij zich goed kleepte. Dat vond hij zelf belangrijk, maar de omgeving misschien nog wel meer. *Fare bella figura*, noemden ze dat hier. Het maakte niet uit of je dik, dun, oud, jong, mooi of lelijk was. Je zorgde er gewoon voor dat niemand kon zeggen dat je er geen moeite voor had gedaan.

'*Prego?*'

Wessel schrok op uit zijn dagdroom. Het was de rohypnol. Die hielp hem de nachten doorkomen en de paniekaanvallen overdag tegen gaan. Maar het was rotspul dat hem langzaam maar zeker sloopte. Zijn huisarts in Nederland had hem er al meermaals voor gewaarschuwd.

Hij zag zijn spiegelbeeld in de vitrine met gebakjes van bladerdeeg, gevuld met zoete ricotta en gekonfijte vruchten. Hij was verzot op deze traditionele lekkernij, maar nu had hij alleen oog voor de stompzinnige glimlach die in zijn gezicht gebeiteld leek te staan.

De barista leunde tegen het espressoapparaat en veegde haar handen af aan haar schort. Ze keek hem bezorgd aan, terwijl ze haar lippen bevochtigde met haar tong. Eindelijk rukte hij zich los uit zijn gedachten en bestelde met schorre stem een cappuccino, terwijl zijn ogen af dwaalden naar de klok achter in de zaak. Deze hing boven het enige tafeltje dat er stond en had een afbeelding van de kustlijn van Napels

op de wijzerplaat. De bekende dubbele baai met talloze jachten in de haven, de geelroze bebouwing en op de achtergrond, in wolken gehuld, de twee toppen van de Vesuvius. Halftwaalf, gaven de twee uit de Golf van Napels opdoemende wijzers aan. *Halftwaalf*. Te vroeg voor zijn afspraak met Giorgio, maar eigenlijk al te laat voor cappuccino. Ook zoiets wat je leert als je wat langer in Italië verblijft dan de gemiddelde toerist. Een cappuccino dronk je zeker niet – zoals in Nederland gebruikelijk – 's avonds na het eten. Jezelf na het eten volgieten met melk werd beschouwd als een belediging voor de kok. Hier in het zuiden werd die etiquette over het algemeen strikt nageleefd en ook hij probeerde zich eraan te houden. Hoewel hij wars was van regeltjes en opgelegd gedrag en hij zich over het algemeen niets aantrok van wat anderen ergens van vonden, hield hij van Italië en van de passie die de Italianen hadden voor hun tradities.

De jonge vrouw achter de bar leek zich echter niet te storen aan zijn bestelling. Ze had zich omgedraaid naar het espressoapparaat om de koffie klaar te maken. Dit gunde hem een goede blik op haar achterste. Ze had een zwarte pantalon aan die voor haar gemaakt leek. Hij haalde diep adem en snoof de geur van verse koffie en *cornetti* op. Een verliefd gevoel maakte zich van hem meester en even verdwenen alle spanning en gejaagdheid uit zijn lichaam. Een moment leek het alsof hij de hele wereld aankon. Een gevoel dat al een tijd lang diep vanbinnen had gesluimerd – waarom kwam hij hier anders bijna dagelijks? – maar nu de kans schoon zag zich tentoon te spreiden. Het verwarde hem, omdat hij het gevoel bijna niet meer herkende. Ja, natuurlijk was ook hij ooit verliefd geweest.

De herinnering aan overvolle schooltassen, lusteloze tussenuren en het roken van jointjes in de fietsenkelder kwam weer boven. Ze had goudblonde krullen, donkere ogen en zat een klas hoger dan hij.

Ze rook zo lekker. Naar bloemen en versgemaaid gras.

Iedere dag dat hij naar school fietste nam hij zich voor om haar mee uit te vragen. Gewoon, zo van 'Ga je zondag mee naar het park?' of 'Zullen we na schooltijd even iets gaan drinken?'. Hij wachtte elke dag weer op het geschikte moment. Dat nooit kwam.

'Cacao?'

Giorgio maakte het mes schoon met de nauwkeurigheid van een archeoloog die zojuist een belangrijke relikwie heeft opgegraven. Nadat hij zich ervan vergewist had dat het mes helemaal droog was, stopte hij het samen met het scheerschuim en de kwast terug in het leren hoesje. Daarna ging het hele pakketje weer in het antieke kastje naast de wasbak. Hij depte nog een paar keer zijn wang met de handdoek, gooide die daarna achteloos in de hoek van de badkamer en verliet het appartement zonder nog eens in de spiegel te kijken.

Zodra hij buiten de deur stond, begon hij te zweten. De zon bevond zich al vrijwel op haar hoogste punt en liet haar verzengende hitte los op het binnenpleintje dat werd gevormd door het hoofd- en bijgebouw van de oude boerderij, die met een hal aan elkaar waren verbonden. Het appartement dat aan de voorkant lag, was van hem. Naast Giorgio's appartement, meer in de richting van de verbindende hal, was nog een appartement. Dat stond leeg sinds de Hollanders de boerderij hadden gekocht. Het was wel opgeknapt, gemeubileerd en er was licht, stromend water en zelfs een internetaansluiting. Een eventuele huurder zou er dus direct in kunnen en hij kende er genoeg die dat maar wat graag zouden willen. In de westelijke vleugel, het grotere hoofdgebouw van de boerderij, woonden de Nederlanders.

Giorgio wierp een snelle blik door het raam van de woonkamer. Stiekem hoopte hij op een glimp van de vrouw des huizes. Lang, blond en knap was ze. Een opvallende verschijning, hier in de *Mezzogiorno*. Hij bespeurde echter geen tekenen van leven vanuit het hoofdgebouw. Midden op het pleintje, in een cirkel van gras die was afgezet met zwarte, rotsige keien uit het massief in het binnenland, stond een knoestige olijfboom waarvan hij vermoedde dat deze meer dan duizend jaar oud was. Aan het begin van de zomer had hij de boom van de ondergang gered door hem te stutten met een metaalconstructie van buizen die voorkwam dat het grote, gapende gat in het midden van de stam verder uitscheurde. Het pleintje rondom de boom werd gebruikt als oprit en was verbonden met het onverharde pad dat uit-

kwam op de Via San Giacomo, die rechtstreeks het dorp in leidde. Het felle zonlicht reflecteerde op zijn lichtblauwe Lancia Thema uit 1986 en schitterde hinderlijk in zijn ogen. De auto stond nonchalant geparkeerd voor het schuurtje aan de kopse kant van het bijgebouw, waarin het tuingereedschap lag en hij z'n oude Vespa had gestald.

Hij kneep zijn ogen samen en haalde een hand door zijn haar. Hij niesde een keer door de prikkeling van de zon en knoopte toen zijn blouse vanaf de derde knoop van boven dicht. Er was nauwelijks een borsthaar te bekennen, maar aan zijn torso kon je afleiden dat hij geen kantoorbaan had en daar schaamde hij zich geenszins voor.

Bij de auto aangekomen opende hij het portier en rammelde aan het dashboardkastje, dat moeilijk openging. Uiteindelijk schoot het open en zijn kostbare Armani-zonnebril viel samen met de Beretta 92FS op het velours tapijt van de wagen. Hij slaakte een korte vloek, stopte het dienstwapen terug en haalde de zonnebril uit zijn hoesje. Met een flinke dreun van zijn vuist ramde hij het dashboardkastje weer dicht. Hij liet zich zakken in de vervuilde, maar nog altijd comfortabele zetels met exclusieve bekleding van Ermenegildo Zegna. Zo maakten ze die niet meer. Hij zette de Armani op zijn neus en wierp een blik in de achteruitkijkspiegel terwijl hij de contactsleutel in het slot stopte. Plotseling twijfelde hij. Misschien was het een beter idee om met de Vespa naar het dorp te rijden. De oude Thema had geen airconditioning en met de wind door zijn haren op de scooter, zou de hitte nog enigszins draaglijk zijn.

* * *

Sanne belegde net een stokbroodje met tomaat en mozzarella toen ze vanaf de binnenplaats een gesmoorde vloek hoorde. Het klonk alsof het vanuit een auto kwam. Dat moest Giorgio zijn. Ze gluurde door het smalle keukenraam en zag hem in zijn auto zitten. Hij droeg zijn grote Armani-zonnebril en hield beide handen aan het stuur, maar startte de auto niet. Het leek alsof hij in gedachten was verzonken, maar even later deed hij resoluut de deur open en stapte uit. Hij

draaide zich naar haar om en hun blikken kruisten elkaar. Even had ze de neiging om weg te duiken, maar in plaats daarvan hapte ze naar adem en toverde vanuit het niets een lach op haar gezicht. Tegelijkertijd hief ze haar hand op. De Italiaan lachte terug en wierp haar een kushand toe.

Wat was dat, langs zijn wang? Een straal bloed?

Ze zag dat Giorgio schrok van de uitdrukking op haar gezicht. In een soepele beweging schoof ze het raam open.

'You are bleeding!' Ze had nog niet veel moeite gedaan om Italiaans te leren en kon zich net redden in winkels en restaurants. Misschien dacht ze onbewust wel dat ze toch niet lang in Italië zouden blijven. In een opwelling rende ze naar de voordeur, opende hem en riep Giorgio naar haar toe te komen. Ze verwachtte dat hij hoofdschuddend zou lachen en alsnog in zijn auto zou stappen. Maar tot haar verbazing liep hij daadwerkelijk op haar af.

Er ging een korte schok door haar lichaam toen ze met uitgestrekte hand zijn wang aanraakte. Het was opwindend en beangstigend tegelijkertijd. *'Vieni, veloce!'* riep ze, alsof de Italiaan zich in een levensbedreigende situatie bevond. Hij volgde haar naar de keuken, waar ze hem een kruk aanbood. Met een natte handdoek depte ze zwijgend zijn wang en hals. Ze zei niks en ook hij onderging de behandeling zwijgend. Ook al deed hij nog zo zijn best om zo nonchalant mogelijk te reageren, ze bemerkte dat hij van de gelegenheid gebruikmaakte om haar van top tot teen te bekijken. Op een vreemde manier deed het haar goed. Ze rekte het moment langer dan strikt noodzakelijk was om de snee schoon te maken.

Toe, Giorgio. Niet zo verlegen. Pak me beet en leg me op die keukentafel. Kus me, streel me en vrij met me!

Ze lachte zenuwachtig bij deze ondeugende gedachte. Ook Giorgio voelde zich kennelijk niet helemaal op z'n gemak. Hij draaide een beetje nerveus op de kruk. Uiteindelijk nam ze de handdoek weg. Hij stond direct op, mompelde een excuus over werk in houterig Engels en bedankte haar in het Italiaans. Ze volgde hem nog naar de voordeur en keek toe terwijl hij z'n oude scooter uit de schuur haalde, hopen

dat hij haar nog een blik zou gunnen. Die kwam niet. In een wolk van stof en lawaai reed Giorgio die bloedhete ochtend in augustus bij haar vandaan.

Je moest jezelf eens zien! Je lijkt wel zo'n 'desperate housewife'.

Teleurgesteld en opgelucht tegelijk keek ze hem na over de zandweg tussen de olijfbomen. Toen ze hem niet meer kon zien, sloot ze de deur, zuchtte diep en leunde tegen de binnenkant.

‘Mijn tijd komt nog wel,’ zei ze zachtjes. Ze schrok er zelf van.